

Hồi 10

Những Ngón Đòn Vay Trả

Vừa định giật cương, Phí Mộ Thư ngồi yên lại mỉm cười:
- Mã Thất gia, chuyện gì thế ?

Mã Thất cười sẵn sặc:

- Vừa rồi, người thộp cổ ta như một con cừu, bây giờ thử lại cho người biết qua mùi vị thế thôi.

Phí Mộ Thư cười :

- Thật không ngờ “Sát Mạng Phí Dao” mà lại có hành động “cao tay” như thế !

Mã Thất gần giọng:

- Xuống ngựa.

Phí Mộ Thư lại cười:

- Chó cậy nhà, gà cậy vườn, bộ bây giờ về gặp đông người rồi định ăn hiếp bạn đường à ?

Mã Thất gắt:

- Bảo xuống ngay.

Phí Mộ Thư đáp:

- Xuống thì xuống, tới nhà người ta không vâng lời để chết à ?

Hắn nhổm mình lên, nhưng Mã Thất lại dí con dao tới:

- Bỏ chân ra phía trước và tuột xuống từ từ.

Phí Mộ Thư cười:

- Tới nhà rồi, đông quá mà cũng còn sợ nữa sao ?

Vừa nói hắn vừa bỏ chân ra phía trước và tuột xuống. Mã Thất nhảy xuống theo, mũi dao vẫn dí sát như lúc ngồi trên ngựa.

Phí Mộ Thư gật gù:

- Mã gia đứng là một lão giang hồ.

Mã Thất hất mặt về phía tên đại hán áo đen:

- Dẫn con ngựa vào cho ta.

Tên đại hán áo đen cúi mọp mình:

- Tuân lệnh Nhị gia.

Phí Mộ Thư cười:

- Ái chà, té ra Mã gia đây là “Nhị gia”, bậy quá, thất kính.

Hắn định vòng tay, nhưng Mã Thất đã quát:

- Đứng yên, động dậy là chết.

Hắn hất mặt về phía cửa chùa nói tiếp:

- Đi vô.

Hắn thúc tay tới trước, mũi dao buộc Phí Mộ Thư phải bước lên.

Một gã đại hán áo đen lật đật chạy bay vô trước.

Phí Mộ Thư cười cười:

- Nhanh quá, người báo tin mà chân cẳng cũng phi thường.

Mã Thất không nói, mũi dao cứ chĩa đúng hậu tâm của Phí Mộ Thư, không dám cho tinh thần lơ đãng.

Phí Mộ Thư như thế nào, bản thân hắn đến đâu, hắn đều biết rất rõ ràng, vì thế bây giờ có ăn vàng hắn cũng không dám một phút giây sơ xuất.

Hắn biết tuy Phí Mộ Thư đã hoàn toàn nằm trong tay hắn, nhưng không biết lúc nào, không biết bằng cách gì, rất có thể tình thế sẽ đổi ngược, hắn sẽ trở lại nằm trong bàn tay của đối phương.

Trong đại điện, bóng tối âm âm, vì chung quanh chùa cỏ ngập tới đầu người, ánh sáng bên ngoài gần như đều bị dạt ra, không khí trong chùa lạnh ngắt.

Phí Mộ Thư và Mã Thất đi quá vào sân.

Vừa đi, Phí Mộ Thư vừa lắc đầu như ngao ngán:

- Bữa nay kể như ta đã đi sai một nước cờ, xin Mã gia nhẹ tay một chút, dao là sắt thép, xương thịt vốn mềm, con người mà bị thủng một lỗ sau lưng coi kỳ cục lắm.

Mã Thất cười lại:

- Họ Phí, đừng có mong tìm cơ hội, bây giờ thì cơ hội đã bay xa, ta cũng cần cho người biết, từ trước đến nay, bất cứ kẻ nào, một khi đã lọt vào tay Mã gia rồi thì trăm mạng không xẩy một.

Từ trong chùa bỗng có tiếng bước chân rầm rập, tiếng đi thật gấp và sau đó tại giữa cửa có ba người.

Một người đi trước, hai người theo sau, tên phi báo hồi nãy đi nép một bên.

Hai người đi sau là hai gã đại hán lực lưỡng mang đao, dẫn đầu là một người có vẻ lớn hơn Mã Thất vài ba tuổi có hàm râu quai nón bờ cằm, đôi mắt lảo liêng sáng quắc.

Người có râu quai nón đứng trên bậc thềm cao quét mắt về hướng Phí Mộ Thư:

- Sao đó lão nhị, người anh em này thuộc cánh nói đây ?

Mã Thất chưa kịp trả lời thì Phí Mộ Thư chặn hỏi:

- Mã gia, tại hạ có thể nói được chăng ?

Mã Thất lạnh lùng :

- Người nói giỏi hơn ta à ?

Phí Mộ Thư cười :

- Không phải như thế, chỉ có điều Mã gia thêm mắm thêm muối vô nhiều quá rồi cái mạng của tại hạ khó bảo toàn.

Mã Thất hất mặt:

- Người còn định sống tiếp nữa à ?

Phí Mộ Thư thản nhiên:

- Sống chứ, con ong cái kiến còn không muốn chết huống chi là người !

Mã Thất cười lạt:

- Tốt, nói đi, nói thử vài câu rồi hẳn hay.

Phí Mộ Thư cười :

- Đa tạ Mã gia...

Hắn ngẩng mặt lên, cứ theo cách hỏi của gã râu ria này thì nhứt định hẳn phải trên bậc của Mã Thất, hắn đoán như thế và gọi thẳng:

- Đại gia, chuyện như thế này, Mã gia nhập thành gọi là để “thâu thuế” qua đường, nhưng tại hạ lại không thích, thành ra hai bên bất đồng ý kiến, cuối cùng Mã gia bị ngã tại Dục Ký Thương Hàng, thế nhưng những kẻ trong Thương Hàng lại thuộc về gan tép, vì thế họ thỏa thuận với Mã gia, riêng tại hạ thì không mấy hài lòng, vì thế nên yêu cầu Mã gia đưa về Thanh Long Ba gặp chủ nhân, không ngờ nửa đường Mã gia lại lén dùng dao uy hiếp, câu chuyện như thế ấy, mong đại gia xử trí cho công bình.

Gã râu ria hất mặt hỏi:

- Sao ? Lão nhị, có phải thế không ?

Mã Thất đáp:

- Đúng rồi, đại ca, chuyện quả như thế ấy.

Gã râu ria cười lạt:

- Người anh em đó nói chuyện thật tình quá hé.

Phí Mộ Thư cười :

- Đã có Mã nhị gia tại đây thì tại hạ đâu dám hoa ngôn xảo ngữ.

Gã râu ria quắc mắt:

- Mẹ họ, đã không lượng sức dám xen vào chuyện của bọn ta mà lại còn dẫn xác đến đây, kéo hấn ra tiện cổ cho ta.

Mã Thất hất mặt nhìn Phí Mộ Thư :

- Sao ? Ta nói có đúng không ?

Phí Mộ Thư lắc đầu :

- Nói thật tình cũng chết, xem chừng năm nay có lẽ không nên nói thật.

Mã Thất lạnh lùng :

- Ta không nói, như vậy là không thêm mắm dặm muối gì cả, người cũng không nên oán trách ta, đi ra !

Gã râu ria đưa tay lên:

- Khoan, hấn họ Phí phải không ?

Phí Mộ Thư cười đáp:

- Đúng rồi, đại gia, tại hạ họ Phí.

Gã râu ria hỏi:

- Người ở cánh nào ?

Phí Mộ Thư cười :

- Khó nói quá, tại hạ không quen với một ai, không bè cánh với người nào và chỗ nào cũng có đặt chân, nhưng đặc biệt miệt Liêu Đông thì ở đó hơi nhiều.

Gã râu ria gặng lại:

- Liêu Đông ?

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Đúng vậy, Liêu Đông.

Gã râu ria trầm ngâm:

- Họ Phí, ở Liêu Đông, người nói làm ta sức nhớ một vị bằng hữu năm xưa...

Phí Mộ Thư nói:

- Đại gia chỉ biết tại hạ họ Phí, chớ nếu biết cả tên thì chắc không nói như thế ấy.

Gã râu ria hỏi:

- Tên gì ?

Phí Mộ Thư lật chiếc nón rộng vành xuống và nói nhanh:

- “Liêu Đông Đại Đạo” Phí Mộ Thư.

Gã râu ria trố mắt thối lui hai bước, thật lâu hấn mới run run:

- Tướng cướp Liêu Đông...

Phí Mộ Thư cười :

- Đang có mũi dao ghim phía sau lưng tại hạ đây mà đại gia còn sợ nổi chi ?

Gã râu ria khựng lại một lúc nữa rồi vùng la lớn:

- Chặt đầu, chặt đầu nó cho ta !

Tiếng la lạc giọng, chứng tỏ hấn đang... lên cơn sốt.

Mã Thất hơi ngạc nhiên :

- Đại ca, trước đây hấn đã dắc tội với anh à ?

Gã râu ria nhẩy dựng như điên:

- Đừng có hỏi, đừng có hỏi... trừ hấn cho ta, giết hấn cho ta !

Phí Mộ Thư cười :

- Xem chừng câu chuyện này đại gia chưa từng nói cho ai biết, cũng không đáng trách, chuyện như thế không thể nói cho ai nghe, nhưng bây giờ gặp mặt nhau đây có nhắc lại cũng chẳng sao, nếu đại gia không muốn nói thì cứ để tại hạ kể thế cho...

Ngưng một chút, hấn trầm ngâm nói tiếp:

- Trong giang hồ ai ai cũng đều biết năm xưa Tướng cướp Liêu Đông bị một người đàn ông và một người đàn bà thông gian hãm hại, họ truyền ngôn rằng Phí Mộ Thư đã vì người đàn bà mà giết một Đương Sai nha phủ, chắc Mã nhị gia đã có nghe ?

Mã Thất gật đầu :

- Có nghe, nhưng rồi sao ?

Phí Mộ Thư đáp:

- Bây giờ người đàn ông đó đang đứng trước đây, hấn là vị “Đại gia” của Mã nhị gia đó.

Mã Thất thét lớn:

- Câm miệng...

Gã râu ria khoác tay:

- Lão nhị...

Mã Thất nói:

- Đại ca, không vội gì đâu, hãy hỏi hấn cho rõ rồi hấn tính, cái mạng của hấn không thoát khỏi Thăng Long Ba này đâu.

Qua qua Phí Mộ Thư, hấn hỏi:

- Họ Phí, ta có nghe năm xưa người đã vì người đàn bà mà giết một người đàn ông, người đó đã chết rồi mà ?

Phí Mộ Thư đáp:

- Sự thật là như thế, người đàn ông đó quả đã chết, bị ghim một dao tại tâm khẩu thì còn sống làm sao cho nổi, chính mắt tại hạ thấy hắn chết thế mà bây giờ hắn lại có mặt nơi đây.

Mã Thất bật cười :

- Ta biết rồi, như thế là người mắc bẫy. Chuyện đó cũng không nên trách ai cả, có trách là trách người có mắt không trông và vì thế cho nên phải vào ngôi trong xó tối đến tám năm.

Phí Mộ Thư cười :

- Thiếu chút nữa là mục mạng trong tù !

Mã Thất nói:

- Vậy mà cái mạng của người vẫn lớn, không phải nói là người chưa gặp đúng chỗ chết, bây giờ tại Thanh Long Ba này chắc chắn sẽ là huyết mộ ngàn đời.

Phí Mộ Thư gặng lại:

- Có chắc như thế không nè ?

Mã Thất vẫn thủ ngọn tiểu đao đúng chỗ, hắn hỏi:

- Chuyện đến mức này mà người vẫn còn nghĩ là mình sẽ sống hay sao ?

Phí Mộ Thư lắc đầu :

- Nghe người ta nói rằng một con người trước giờ chết thì thường nghe mùi máu, nhưng cho đến bây giờ tại hạ vẫn chưa nghe một chút gì gọi là “tử khí”, cho nên sợ rằng khó chết gần đây lắm.

Gã râu ria quắc mắt, nhưng Mã Thất vội nói:

- Đại ca, tiểu đệ có một lời xin...

Gã râu ria hỏi:

- Lão nhị, có gì nữa đó ?

Mã Thất đáp:

- Trước giờ hắn chết, tiểu đệ muốn mời hắn một chén rượu để cho hắn biết rằng tuy giữa chốn rừng hoang núi thẳm, nhưng người ở đây lễ nghĩa cũng...

Một tay hắn cầm dao, một tay hắn vươn ra chìa thẳng vào “yêu tử huyết”...

Nhưng ngay lúc đó Phí Mộ Thư vùng lên tiếng :

- Đại gia, gặp nhau khó lắm, xin hỏi đôi lời.

Phía sau Mã Thất buông tay xuống, phía trước gã râu ria hỏi:

- Người còn muốn gì ?

Phí Mộ Thư gật gật đầu:

- Tại hạ muốn biết người đàn bà năm xưa bây giờ ở tại đâu ?

Gã râu ria cười gằn:

- Đã đến giờ chết rồi người còn muốn gì nữa chứ ?

Phí Mộ Thư đáp:

- Đúng rồi, đã tới giờ chết thì đâu còn muốn gì nữa, nhưng một câu trả lời mà đại gia cũng không dám nữa sao ?

Gã râu ria chưa kịp đáp thì Mã Thất lên tiếng :

- Được rồi, chờ uống vài chén rượu tiễn biệt rồi nói luôn cũng không muộn lắm đây...

Hắn nhích mũi dao tới trước như thúc Phí Mộ Thư đi vào, nhưng tay trái hắn lại vươn ra nhắm vào tử huyệt...

Không một ai thấy Phí Mộ Thư cử động, nhưng cú điểm của Mã Thất không hiểu tại sao lại trượt ra ngoài và cũng ngay lúc đó, cổ tay của Mã Thất đã nằm gọn trong bàn tay của Phí Mộ Thư, y như nằm trong hai thanh kiếm sắt.

Mã Thất nhăn mặt, ngọn dao nơi tay hắn rơi soảng lên nền đá sàn chùa.

Chưa một ai kịp phản ứng, ngọn roi cuốn giắt trong bụng áo của Phí Mộ Thư bung ra, Mã Thất ngã chúi bất tỉnh.

Gã râu ria và hai tên đại hán trong chùa đâu phải hạng tầm thường, thế mà không hiểu tại sao họ bỗng đứng đờ ra như tượng gỗ.

Họ đang sợ, sợ đến mất hồn.

Không phải họ sợ công lực của Phí Mộ Thư, mà danh hiệu "Tướng cướp Liêu Đông" đã làm cho họ không còn hồn vía.

Cho đến khi gã râu ria thấy bóng roi nhoáng lên thì ma huyết nơi bả vai của hắn đã tê rần, hắn từ từ quỵ xuống một chân.

Nửa thân mình bên phải của hắn coi như bất động.

Ba tên thuộc hạ áo đen cùng rút đao ra một lượt, nhưng vừa rút ra phân nửa là ngọn roi cuốn tới.

Ngọn roi bay khơi khơi mà y như có người cầm uốn, chỉ tung ra một cái nhưng lại cuốn ba vòng, ba thanh đao cùng rơi ra một lượt.

Cả ba tên gập mình xuống, há miệng nhưng không kêu thành tiếng nổi.

Chỉ một ngọn roi ngựa, chỉ mấy cái vung tay, cả năm tên vừa chủ vừa tớ cùng sụm chung một chỗ.

Bên trong đại diện hãy còn mười mấy tên đại hán cầm đao nhưng vừa xốc đao lại vừa lui vào ngũ hậu.

Phí Mộ Thư bước lại gần gã râu ria:

- Hãy cho ta biết ngọn tiểu đao ghim vào ngực người năm xưa là chuyện làm sao ?

Gã râu ria nhăn mặt đáp:

- Trong ngực áo có độn cái gói gòn tẩm chu sa.

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Hay, giỏi lắm...

Ngừng một chút, hắn hỏi:

- Hãy cho ta biết người đàn bà đó bây giờ ở đâu ?

Gã râu ria nhăn mặt làm thinh.

Năm ngón tay của Phí Mộ Thư đặt lên chót vai của gã râu ria, giọng hắn chìm nặng xuống :

- Ta không thích hành hạ hay giết một ai, người nên biết điều đó và đừng bao giờ để ta khó chịu.

Gã râu ria đổ mồ hôi hột, giọng hắn run run:

- Tôi... tôi không biết...

Phí Mộ Thư cau mặt, gã râu ria hoảng hốt:

- Tôi thật tình không biết, tôi... tôi chỉ là một tên tay sai...

Phí Mộ Thư gằn giọng :

- Vô danh tiểu tốt hay tay sai gì cũng thế, đã làm là phải biết nội vụ...

Gã râu ria nhăn nhó:

- Phí gia có giết tôi cũng không biết, tôi chỉ biết...

Hắn vùng ngậm miệng như đã nói dối.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Người chỉ biết cái gì ?

Do dự một hơi, gã râu ria bật nói:

- Tôi chỉ biết nàng có một người bạn trai, hiện đang nhiệm chức Đường Sai trong Thị Vệ Dinh ở “Hành Cung” Thừa Đức Phủ.

Phí Mộ Thư gật gù:

- Hấn tên họ là gì.

Gã râu ria đáp:

- Tôi chỉ biết hấn họ Cam.

Phí Mộ Thư nhượng mắt:

- Chỉ biết họ Cam ?

Gã râu ria vội đáp:

- Câu chuyện như thế này, năm xưa tôi biết người đàn bà đó có người bạn trai họ Cam, tôi chỉ gặp một lần, sau đó không gặp nữa. Nhưng ba tháng trước đây tôi có dịp vào thành, tình cờ gặp hấn trong tửu quán, thấy cách ăn vận thuộc cơ ngũ Thị Vệ Dinh trong “Hành Cung”, lúc đó tôi sợ hấn nhận ra nên vội bỏ đi.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Người có nhìn lầm không ? Có chắc hấn họ Cam không ?

Gã râu ria đáp:

- Không thể nào lầm được, cho dầu hấn cháy thành tan tôi cũng có thể nhận ra, vì người đàn bà đó đã độc mà hấn còn độc hơn gấp trăm lần.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Tại làm sao người lại sợ hấn nhận ra ?

Gã râu ria đáp:

- Tên đó độc lắm, ác lắm, bất cứ chuyện tàn nhẫn thế nào cũng có thể làm, tôi không dám lân la gần hấn.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Hấn tòng sự từ lâu trong nhau phủ phải không ?

Gã râu ria lắc đầu :

- Không, hấn vốn là nhân vật giang hồ hắc đạo.

Phí Mộ Thư trầm ngâm:

- Họ Cam... hắc đạo giang hồ... tại làm sao ta lại chẳng nghe ?

Gã râu ria đáp:

- Có lẽ hấn thuộc loại không danh tiếng.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Làm sao người biết hấn họ Cam ?

Gã râu ria đáp:

- Tôi nghe người đàn bà đó gọi là “Tiểu Cam”, mà vùng Liêu Đông gọi như thế là họ Cam.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Cứ như người nói thì người không gần gũi nhiều với họ ?

Gã râu ria gật lia:

- Vâng vâng... không quen nhiều lắm.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Không quen nhiều thì tại sao người lại cấu kết với họ để hãm hại ta ?

Gã râu ria lại do dự, nhưng cuối cùng hắn vẫn phải nói ra:

- Chuyện như thế này... và bây giờ thật tôi cũng không có dám dấu, trước khi lập mưu hãm hại Phí gia, tôi có quen biết với người đàn bà đó, có một hôm nàng tìm đến nhờ tôi giúp cho một việc, nàng hứa khi xong sẽ cho tôi một ngàn lượng vàng, thêm vào đó nàng lại... trở ngón làm cho tôi mê mệt không thể chối từ...

Phí Mộ Thư cau mày:

- Rồi sao nữa ?

Gã râu ria đáp:

- Sau đó thì chuyện xảy ra như Phí gia đã biết, chỉ có điều là sau khi Sai Nha bắt Phí gia đi, tôi không phải chết mà lồm cồm bò dậy.

Phí Mộ Thư nhướng mắt:

- Ai bày chuyện độn gối tấm chu sa ?

Gã râu ria đáp:

- Chính nàng đã chỉ cách cho tôi, nhưng nàng bảo độn phía sau lưng, đến chừng đâm nàng lại đâm trước ngực...

Phí Mộ Thư trố mắt:

- Như vậy thì tại sao...

Đang đau lắm, nhưng có lẽ khoái trá nên gã râu ria toét miệng cười :

- Tôi vẫn độn sau lưng nhưng cẩn thận hơn tôi lại độn thêm trước ngực, khi nàng đâm vào ngực tôi mới biết họ âm mưu độc ác, hại Phí gia mà cũng giết luôn tôi để ém nhẹm, vì thế sau khi quan binh dẫn Phí gia và nàng đi thì tôi bò dậy trốn luôn.

Phí Mộ Thư cười :

- Không ở lại đòi vàng à ?

Gã râu ria le lưỡi lắc đầu, chuyện tám năm rồi mà hắn làm như cái chết này còn treo trước mắt.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Người hãy cho ta biết đó là do hai người ấy muợn hại ta, hay còn có người nào chỉ sử ?

Gã râu ria lắc đầu :

- Điều đó tôi không biết, chỉ biết chính người đàn bà đó chủ mưu.

Phí Mộ Thư cười :

- “Sát Mạng Phí Dao” là một nhân vật có danh miệt Liêu Đông, thế nhưng bây giờ tại Thanh Long Ba này lại đứng hàng “lão nhị”, như thế người bảo người chỉ là một tên tay sai tầm thường của thiên hạ thì thật quả khó tin.

Gã râu ria vội nói:

- Không không... Phí gia, tôi chỉ nói trước gã họ Cam và người đàn bà đó, tôi chỉ là một tay sai.

Phí Mộ Thư gật gật:

- Vậy thì bảo cho ta biết địa bàn hoạt động của người tại Liêu Đông ?

Gã râu ria đáp:

- Tôi theo đám hắc đạo “ăn hàng” trên khoảng đường Liêu Đông ngược bắc.

Phí Mộ Thư nhích năm ngón tay lên:

- Ở đâu ?

Gã râu ria gập mình nhăn mặt:

- Phí gia, xin nói tay, tôi từ Kinh sư...

Phí Mộ Thư loé mắt:

- Kinh sư đến ngũ thành, nói cho rõ chỗ ?

Gã râu ria van vãn:

- Phí gia, xin người lượng cho, tôi không thể nào nói được.

Phí Mộ Thư cau mày:

- Không thể nói ? Tại làm sao thế ? Sợ ai ? Đừng có sợ, bọn thuộc hạ của người đã rút chạy cả rồi, chỉ còn ta và người, không có gì phải sợ.

Gã râu ria cúi mặt làm thinh...

- o O o -